

Všude kolem sebe viděl prchající měšťany. Panika je proměnila v prudkou řeku, která ho vlekla a strhávala do všech směrů. S velkým úsilím si nakonec proboujel cestu k malé boční uličce. Na druhém konci už viděl stáje, ponořené do stínů a zcela nezasazené zavládnutým chaosem.

Teprve když už měl stáje téměř na dosah, vyskočila z temnoty ta postava. Byl to muž oblečený stejně jako jeho druhové: kroužkové brnění vyrobené z koryšších krunýřů, natažené pod bronzovým hrudním plátem, skvrnitým od slané vody. Jeho helmice měla stejný rezavý odstín a její štít se skleněnými výdutěmi očí a zubatým mluvítkem vyvolával dojem stvoření z mořských hlubin. Svíral rukojeť dlouhého kovového válce, k němuž byla připevněna veliká nádrž a u hlavně mu pableskovaly plamínky.

„Odhod' zbraně!“ zavrčel pirát zpoza hledí a stočil prst kolem spouště. Noc se projasnila prskající tryskou ohně. „*Hned!*“

Joss chvíli uvažoval o plamenodělu a osamělém muži, který ho třímá. Ohlédl se na panikařící měšťany a jejich hořící domovy. Pak se obrátil zpátky k pirátovi.

„Myslím, že asi ne,“ řekl a zdvihl meč.

2. KAPITOLA

RÁNA Z KUŠE DO PRSOU

O něco dříve...

SLÁMA doškové střechy chřoupala pod Jossovou vahou a píchala ho do dlaní, když se po ní sunul. Zamrkal, aby oživil oči po spánku, a zachvěl se pod dotekem časně ranního větříku vanoucího nad Srpkovou zátokou.

Byly to teprve dva týdny, co se vrátil z Cesty se svými druhy Zavázanými Mečem, Drakem a Hrdinou, a se strachem z vyhlídky, že jim Rada Velmistrů odepře zbytek výcviku. To se však nestalo. Místo toho bylo schváleno pokračování jejich učení, i když ne bez dlouhého a bolestného rozmýšlení. Zvláště Velmistr Eno vypadal velice kysele, když aspirujícím učňům popisoval, co teď před nimi leží.

„Zařídíme u vašich řádů všechny nebytnosti potřebné k zahájení vašeho řádného výcviku. Společně se budete učit složitějším nuancím jízdy, shánění zvířat a práce se zpívajícím mečem. Považujte za své štěstí, že jste přišli z tak rozličných končin, protože tím získáte širší škálu vědomostí. Jste-li chytří, budete mlčet, pozorně poslouchat a učit se.“

Tato poslední rada byla bezpochyby určená přímo Jossovi, vzhledem k tomu, jak ho Velmistr Eno probodával očima, když ji vyslovil. A přesto Joss nedokázal odolat nutkání vyptávat se dál.

„Který z řádů bude první, můj pane?“ zeptal se a dával přitom dobrý pozor, aby si zachoval vyrovnaný a uctivý tón.

Provokovat toho starce bylo to poslední, co si přál, ale svou nedočkavost už už začít prostě nedokázal ovládnout.

„Hvězdnatá pole,“ odpověděl Eno se skřípěním zubů a Drake, který stál v pozoru vedle Josse, se znatelně narovnal v zádech. Jeho bledá tvář se proměnila v masku dokonalého sebeovládání, až Josse napadlo, jak se jeho přítel z toho, že se má vrátit domů, asi cítí. „Sezóna strávená sháněním mamutů by měla posloužit jako solidní základ ke všemu, co se od vás bude očekávat.“

Velmistr pak pokračoval popisem všech cestovních a ubytovacích záležitostí, které pro ně budou zařízeny, a také se zeptal, jestli mají druhové někoho, koho by chtěli jmenovat svým stevardem, mladšího učedníka, který by jim po celý výcvik pomáhal. Byla to navýsost nevděčná role, která však poskytne

učedníkovi velkou výhodu, až nakonec požádá, aby mohl sám vyrazit na Cestu. A Joss znal jednoho dokonalého kandidáta. Připadalo mu jedině správné navrhnout jeho jméno po tom všem, čím spolu prošli, nejen na Ranči Kulatý štít, ale také když Joss začal usilovat o to, stát se konečně paladerem.

Eno jeho návrh naštěstí rovnou nezamítl a místo toho odpověděl, že bude vzat v úvahu. Tím jejich audience skončila a učňové Radu opustili, jen aby narazili na Sur Verity, čekající v předsálí. Její tvář se kolem pásky přes oko kroutila do výrazu, jež Joss za celá ta léta, co sloužil jako její učedník, spatřil jen při několika vzácných příležitostech. Vyjadřovala obavy.

„No?“ vybídla ho.

„Začneme sezónou výcviku na Hvězdnatých polích,“ odpověděl Joss a čekal přitom, že její odpověď bude stejně mrzutá, jako když Lord Malkus, hlava jejich řádu, navrhl Josse jako kandidáta Ranče Kulatý štít na Cestu toho roku. Snad se zachová přezíravě a bude lamentovat nad tím, oč tvrdší býval trénink, když Zavázaných Mečem byl tucet nebo víc a trénoval je stejný počet paladerů. Dalo se také čekat, že mu sdělí další svá pochmurná a tajemná varování, z nichž Josse zachvátí nejistota ohledně vlastních schopností a šancí na úspěch.

Ona však nic z toho neudělala. Místo toho její starostlivý výraz ještě potemněl.

„Hvězdnatá pole?“ opáčila. „To znamená, že budete stavět v Srpkové zátoce, než přeplyjete Stříbrné moře...“

To jméno zasáhlo Josse jako rána z kuše do prsou. „Ano?“

„Je v tom nějaký problém?“ zeptala se Hrdina, která až do té chvíle mlčela, jak pro ni bylo obvyklé, a v jejíž tváři se kvůli polarizovaným brýlím a změti černých vlasů dalo číst stejně těžko jako v té Drakeově. Joss na ni dokázal zůstat jen ohromeně zírat.

„Srpková zátoka je na pobřeží, kde byl Daheed... kde byl Daheed...“ zastoupil Josse v odpovědi Drake, než i on sám ztratil slova.

Kde byl Daheed zničen, domyslel si Joss při té vzpomínce, když teď seděl na střeše hostince, kde s ostatními již od příjezdu do malého přímořského městečka bydleli.

Úzké domky byly namačkané do řad, které pokračovaly po svažujících se kopcích až dolů k pobřeží, přimknuté jeden k druhému jako zkažené zuby. Joss ze svého stísněného pokojíčku viděl jen radnici naproti a ulici dole pod sebou. Ale tady, usazený nahoře na střeše, dohlédl mnohem dál. Viděl na nebe. Dohlédl až na obzor. A viděl na místo uprostřed Stříbrného moře, kde kdysi ležival jeho ostrovní domov. Teď tam nebylo nic než prázdný prostor, který po něm zbyl.

Jeho ztráta ho pronásledovala celý život, a když teď absenci svého někdejšího domova musel čelit na vlastní oči, cítil se jí naprosto zdrcený. Zvláště když všechen pocítovaný žal ředilo radostné očekávání zahájení řádného výcviku. Poslední přeživší z Daheedu. Učedník na cestě stát se paladerem. To obojí

byl, ale teď jako by se ty dva aspekty dostaly do konfliktu. Měl by být smutný, nebo se těšit? Má cítit vinu, nebo nervozitu?

Dole na ulici dělníci tloukli kladivy a chřestili pilami a klábosili spolu, zatímco dokončovali poslední přípravy na každoroční festival Duch moře. Z jednoho konce ulice na druhý pobíhaly děti, smály se a radostně křičely, když se za nimi rozletěl zelený papírový drak ve tvaru rejnoka manty. Jeho ocas se šroubovitě vlnil ve vánku, když se drak na nebi vznášel a zase klesal, jako by si poskakoval radostí, a minul přitom Josse přihlížejícího ze střechy. Musel se usmát při tom pohledu, který v něm probudil dávné vzpomínky na podobně bezstarostné dětství.

Vstal na nohy a poryv větru ho málem připravil o rovnováhu. Natáhl se a chytil kotevního drátu, který se táhl ze střechy dolů na ulici. Lano drželo pevně, i když na něj přenesl celou váhu.

Do jámy se vším tím smutkem, nařídil si v duchu. *Jsem učedník Zavázaný Mečem z Ranče Kulatý štít, kterého učí samotná Sur Verity Wolfsbaneová a který právě udělal první krok k tomu, aby se stal samostatným paladerem! Štěstí je na nic. Postarám se sám!*

Sevřel dlaň kolem lana a napadlo ho něco praštěného. Jako dítě miloval knížku *Azof a král pirátů*, daheedskou legendu, kterou našel zastrčenou v knihovně Sirotčince, kde vyrůstal. Nejenže mu byla vzrušujícím příběhem, po jehož hrdinovi

pojmenoval svého ještěra, ale také mu pomohla zaplnit v paměti několik prázdných míst ohledně ztracené vlasti.

Ale bez ohledu na osobní a kulturní význam té knihy měl Joss vždycky nejraději tu pasáž, kdy se Azof – skromný plavčík na palubě obchodní lodi, kterou napadnou piráti – sveze ze své lodi dolů na nepřátelskou palubu přímo přes kotevní lano plenitelů. A tak, aby dokázal, že umí držet slovo a že se hodlá svého osudu zhostit sám, si Joss odepnul opasek s meči, přehodil ho přes drát a sehrál svůj definitivně stvrdil své hrdinství.

Jediným skokem se ocitl ve vzduchu. Kožený kabát, který si směl nechat po dokončení Rukavice, zachytil vítr a rozprostřel se za ním jako pár pterosauřích křídel. Na okamžik si svou chvíli odvahy užíval – dokud ho další poryv větru zcela nevychýlil z původního směru. Asi v polovině výšky drát nechtěně opustil, země se k němu rozletěla a on bolestně přistál na nýtovaném poklopu jakéhosi průlezu uprostřed ulice.

„*Huf!*“ hekl a svalil se z poklopu na záda. Ve stehně mu tepalo tak, že si ani nedovedl představit, že se pokusí vstát. Dokonce ani když se místní děti rozběhly nazpátek po ulici, stále svírajíce v ručkách draka a rozesmáté při pohledu na turistu z Říše Hromů, který se rozplácl uprostřed cesty jako racčí trus.

„Potřeboval jsem trochu čerstvého vzduchu,“ prohodil, když se donutil vstát a oprášil si ruce.

„Spíš trochu čerstvého asfaltu,“ zahihňalo se největší z dětí a ostatní se k němu přidaly, než společně odběhly.

„Jo? Tak se vrať a řekni mi to do očí. S radostí z tebe nadělám sekanou!“ křičel za nimi ještě Joss, výhružně mávaje opaskem. Ale děti už byly pryč. Zamračeně připnul Meč vítězů zpátky na místo a začal se belhat zpět do hostince. Na váhu meče na boku už si tak zvykl, že na jeho přítomnost často zapomínal. Teď to ale šlo jen těžko, když mu čepel s každým krokem pleskala do pohmožděného stehna.

Takže příště, až se rozhodneš udělat nějakou blbost jako třeba skočit ze střechy, nabádal se v duchu, když se vlekl předním vchodem hostince, tak to nedělej!

3. KAPITOLA

ZNÁMÁ A PŘÁTELSKÁ TVÁŘ

SVĚ druhy našel Joss v jídelně, kde si vychutnávali snídani. Hrdina se posadila do odlehlého kouta zády ke zdi, vlasy měla v tuto časnou hodinu ještě rozježenější než obvykle. Vedle ní seděl Drake zachumlaný do tlustého zimního kabátu bez ohledu na hučící ohniště opodál.

„Jossi!“ zvolal a mávnutím ruky přítele pozval, aby se k nim připojil. Jeho gesto připadalo Jossovi trošku zbytečné vzhledem k tomu, že až na ně tři byla jídelna prázdná, ale i tak ho oceňoval.

„Jak ses vyspal?“ zeptal se Drake s plnou pusou lívanečků politých máslem, když se Joss usadil vedle něj. Ve stehně mu stále pulzovalo.

„Nic moc,“ odpověděl Joss a s bolestným syknutím se natáhl k velkému džbánu fíkové šťávy uprostřed stolu. „Můj mozek nějak nechtěl přestat přemýšlet.“

Drake přikývl. „V tomhle bývají mozky paličaté.“

„Dnes přijede náš stevard,“ přešla Hrdina rovnou k věci, jak měla ve zvyku.

„Myslel jsem, že bych ho vyzvedl na nádraží,“ odpověděl Joss, než se obrátil na Drakea. „Což mi připomíná... Nevadilo by ti, kdybych si na to vzal Pietra? Azof dva lidi neunes.“

„Samozřejmě. Jsem si jistý, že Pietro ocení příležitost trochu si provětrat kožich. Ale stejně je to škoda. Říkal jsem si, že budeš chtít s Azofem strávit co nejvíc času, než vyrazíme.“

„Máš pravdu. Kéž by hromoví ještěři dokázali přežít v mrazech Severní tundry,“ povzdechl si Joss. Představa, že musí ponechat Azofa v péči místních stájí, zatímco on a ostatní budou daleko od něj procházet výcvikem, ho užírala už celé týdny. A Hrdina vypadala z nutnosti nechat tu vlastního věrného oře právě tak nešťastná, ať se své pocity snažila skrývat sebevíc.

„Člověk by řekl, že to šavlozubí tygři se svým kožichem budou zvládat o něco líp,“ zamumlala.

Joss se zahleděl na Drakea s váhavou zvědavostí. „Nepovedlo se ti náhodou navrhnout ten termoplášť, jak jsme o něm mluvili...“

Drake ale zavrtěl hlavou. „Bohužel jsem nepřišel na nic, co by přežilo ještěři drápy. Nebo tesáky šavlozubých tygrů,“

dodal, když spolkl poslední sousto a usrkl si černé kávy. „Ale aspoň se můžeš těšit, že zas uvidíš svého kamaráda.“

„Bude to fajn, mít ho s sebou. A bude nám užitečný. Ale stejně mi pořád připadá divné, že budeme mít stewarda. Víím, že nás to má naučit zodpovědnosti za vlastního učedníka, ale jsem skoro stejně starý jako on. Budu si muset hodně zvykat, že mám někomu velet,“ vykládal Joss, ale zdálo se, že Drake ho teď poslouchá jen na půl ucha. Jeho azurové oči se upíraly z okna, prsty bubnoval do odloženého příboru na talíři.

„Nervózní?“ zeptal se Joss.

Drake zmateně zkrabatil čelo: „Že budeme mít stewarda?“

„Ne. Že pojeděš domů.“

Přímot otázky způsobila, že se Drake na chvíli odmlčel. Odlepil pohled od okna a nesměle se usmál. „Ano i ne,“ odpověděl pak. „Řekl bych, že mám pocit, jako bych si oblékal starý kabát, ze kterého už jsem vyrostl.“

„Starosti kolem rodiny?“ odvážil se Joss vzpomínaje na historky, které Drake vyprávěl na Cestě. Drake štouchl do prázdného talíře a postrčil ho zpátky doprostřed stolu.

„Ani ne. Žijí moc daleko od Hvězdnatých polí. Ale nikdy nevíš, na koho můžeš narazit, zvláště vzhledem k tomu, jak jsou osady v Tundře malé.“

„A co pak s tvým povýšením?“ zajímala se Hrdina. Právě loupala tlustou slupku pomeranče, aby se dobrala ke šťavnatým

dílkům uvnitř. „Jak chceš být paladerem v prostředí, které je ti tak nepříjemné?“

„Možná se obrátím na některý řád na pevnině, až přijde čas. Nějaké místo, kde budu moct žít, aniž by se nade mnou vznášel stín minulosti.“

Věčná diplomatka Hrdina se ušklíbala. „To by si přál leckdo,“ poznamenala a hodila si do pusy dílek pomeranče.

„Na Ranči Kulatý štít se další pár schopných rukou vždycky hodí,“ prohodil Joss. „Tedy ne že bych do toho měl co mluvit.“

„Pak si vážím toho, že tě to aspoň napadlo,“ usmál se Drake, než se jeho pohled upřel zpátky k oknu a světu za ním.

Joss nesnědl k snídani víc než pár soust topinky a nevyopil víc než půl sklenice ovocné šťávy. Byl tak nervózní, aby se dostal na nádraží včas, že víc spořádat nedokázal. Rychle se rozloučil s Drakem a Hrdinou a vyšel z hostince.

Ráno v městečku bylo zářivé a čerstvé. Celý Srpek teď žil rušnými přípravami na festival. Z jedné strany silnice na druhou se v klikatém vzoru rozvěšovaly vlajky a sloupy luceren byly ovinuté pentlemi a stuhami, které je měnily v přerostlá cukr-lata. Kupci a kramáři zdobili výkladní skříně pestrobarevnými poutači a mezi tím vším se potloukali měšťané, co si zařizovali poslední nákupy nebo prostě jen tak klábosili.

Joss vykročil do ruchu městečka. Cítil se nsvůj, ale nedokázal si vysvětlit proč. Snad to nějak souviselo se zdejšími ovzduším. Chyběla mu příchut' Říše Hromů, to zemité

aroma sluncem vypálené hlíny, pach ještěří mrvy. Místo toho voněl vzduch vlhkým pískem a palčivou solí a hrozbou mrazu ve vanoucím větru. Připadal mu stejně důvěrně známý jako zcela cizí a zanechával v něm plíživý pocit *déjà vu*, který se mu podařilo setřást, až když dorazil ke stájím, kde byla ubytovaná jejich zvířata.

Stájník seděl shrbený na stoličce před vraty a listoval dnešním vydáním *Kuryra Srpkové zátoky*. Na procházejícího Josse jen pokývl a vrátil se očima k listu před sebou. Jossovi a jeho druhům stáje doporučil hostinský, a ti dva si byli dost podobní na to, aby bylo jasné proč.

Prostředkem stájí se táhl chodníček lemovaný tepelnými zářiči, které udržovaly obyvatele stání v suchu a teple. Ne že by jich tu bylo příliš mnoho. Všechna stání, která Joss míjel, byla prázdná, což bylo snad příznakem toho, že obyvatelé Srpku začali dávat přednost automatizovaným kočárům před živými, dýchajícími oři. Pro Josse to byla jen další silná připomínka, jak daleko se ocitl od Říše Hromů.

Až docela vzadu ve stájích Joss minul Hrdininu šavlozubou tygřici Callie a našel svého ještěra Azofa. Ještěr vesele zatrylkoval, když ho Joss podrblal na čumáku.

„Hodný kluk, Azofe,“ oslovil ho Joss a projížděl prsty špičatá pířka zdobící ještěrovo čelo. „Budeš mi chybět, víš...“

Azof zabafal, což se dalo brát jako výraz zmatku. Nebyli odloučení ani jediný den od chvíle, kdy ho Joss dostal jako

mládě a krmil ho tekutými myšími droby, aby z něj vyrostl veliký, silný ještěr. Teď měli strávit jeden bez druhého celé roční období. Z toho pomýšlení bylo Jossovi špatně. Tedy, ještě *hůř*.

Joss naposledy poplácal hromového ještěra a pokračoval k dalšímu boxu. Tam čekal ohromný balvan špinavě bílé srsti s hlasitým, burácejícím dechem.

„Pietro? Jsi vzhůru, chlapče?“

Kámen oživil. Tundrový medvěd se na Josse ohlédl přes široká ramena, než přimhouřil oči a zív. Ten zvuk byl sám o sobě tak hrozivý, že Joss bezděky napjal svaly a snažil se nepřikrčit při pohledu na Pietrovu tesáky dlouhé jako lidská ruka, z nichž odkapávaly sliny.

Pak Pietro s mlasknutím zavřel tlamu, vytáhl se na všechny čtyři a trpělivě čekal, až Joss otevře stání. Joss huňaté zvíře osedlal, nasadil mu uzdu a vyvedl ho za otěže ven. Ještě se rozloučil s Azofem a vyšel s Pietrem na ulice Srpku.

Kdyby se Joss ocitl v kterémkoli jiném městě, snad by ho za volbu oře čekalo víc než jen pár ohromných pohledů, ale lidé kolem Srpkové zátoky byli na pohled na tundrové medvědy dobře zvyklí. Nikdo se na něj proto ani nepodíval, když se vydal do kopce po Hlavní ulici s odfrkujícím monstrem po boku.

Na vrcholku kopce Joss na chvíli zastavil, aby si prohlédl městečko a oceán ležící za ním. Opět se zadíval k obzoru

a představoval si, jaké by asi bylo uvidět starý dobrý Daheed s bordurou lodí kolem břehů. Četl, a vlastně si i trochu pamatoval, že ostrovní město připomínalo plovoucí korunu a lesknoucí se vrcholky městských věží mu vysloužily přezdívku „Zářící ostrov“.

Jenže Daheed už nezářil. Neznámá síla ho stáhla do mořských hlubin, když bylo Jossovi teprve pět let, a jeho matka přitom obětovala život, aby se její syn bezpečně dostal na pevninu. Bylo pro něj zvláštní pochopit, jak ho to místo, které sotva znal, od té doby pronásledovalo. Ale upřímně řečeno, Daheed pronásledoval i zbytek světa. Nikdo nikdy nedokázal uspokojivě vysvětlit, jaká pohroma to město a jeho lid postihla.

Existovala na to pochopitelně celá řada teorií a Joss už je všechny slyšel. Ti, kdo dávali přednost rozumu, věřili, že Destrukci způsobilo zemětřesení nebo podvodní erupce sopky. Pověřiví tvrdili, že se probudil starověký, nepředstavitelně obrovský kraken a stáhl si ostrov k sobě do hlubin. A pro paranoidní šlo o konspiraci, již zorganizoval regent Greel, vládce Království Ai, aby si zajistil nekončící moc.

Ale žádná z těchto teorií neodpovídala příběhu, který Jossovi vyprávěl Lord Malkus o tom, jak se stal svědkem zkázy Daheedu ze břehu Srpkové zátoky. A neslučovaly se ani s tím, co si z toho černého dne pamatoval sám Joss. Čím déle však ta záhada trvala, tím víc jako by se vytrácela z paměti

celého světa. Kdysi spalující otázka stravující celé království léty vychladla, až nakonec Destrukce nezůstala ničím víc než kuriózní historkou, která jen málokoho zajímala a zanechávala Josse v pochybnostech, jestli se kdy dozví pravdu.

Tuhle starost si ale mohl nechat na jindy, a tak teď přidal do kroku. To poslední, po čem dnes toužil, bylo upadnout do nějaké černé melancholie jako předtím. Ne teď, když se těšil na tolik věcí, včetně příjezdu známé a přátelské tváře, která už na něj bude čekat na nádraží.

Stanice plazodráhy, jedna z nejkrásnějších budov Srpku, byla postavená ze žulových kvádrů vymalovaných dokonale bílou barvou. Joss už ji viděl před sebou, zářící jako čerstvě nabroušená čepel, s velkým schodištěm stoupajícím k portiku z mramorových sloupů a majestátnímu klenutému vchodu. Dole pod schody byl ke stěně připevněn sloupek k uvázání ořů, malý a nenápadný mezi vší tou architektonickou nádherou.

„Zůstaň tu, chlapče,“ pronesl Joss, když uvázal Pietrovy otěže k železné tyči. „A pokus se nikoho nezmrzačit, dokud se nevrátím.“

Pietro si odfrkl, jako by byl uražen, a posadil se. Joss vyrazil po schodech. Proplétal se davem, minul stanici městských strážných, protáhl se turniketem a dorazil na nástupiště plazodráhy. O pár okamžiků později už se odkudsi z dráhy rozlehlo zatroubení, aby oznámilo příjezd jednoho z nejvelkolepějších technických počínů, jakých kdy bylo v Království Ai dosaženo.

Bylo to vlastně poprvé, co Joss viděl plazodráhu takhle zblízka na vlastní oči, a vskutku ho nezklamala. Souprava oděná do lesklých stříbrných šupin vyfoukla páru z mnoha výpustí ukrytých po stranách vagónů. Její pohyb byl rychlý a plynulý a před nástupištěm zastavila s hbitou precizností. Lokomotiva v čele soupravy zůstala stát s hlasitým tikáním a přednosta stanice zadul do píšťalky, aby oznámil, že cestující mohou bezpečně vystupovat.

Dveře vagónů se otevřely a kolem Josse se začali valit cestující, kteří se s hlomozem hrnuli z nástupiště ven do dlážděných ulic. Joss pátral očima mezi tucty neznámých tváří, až spatřil drobnou postavu s hnědou kapucí přehozenou přes hlavu.

„Edgare!“ zavolal Joss, ale maskovaná postavička ho neslyšela. „*Edgare!*“

Postava zastavila a otočila se. Zpod kapuce vykoul růžový obličej. Roztáhl se do širokého úsměvu. A pak už Edgar běžel k němu.

„Josiáši!“

4. KAPITOLA

NEPŘÍJEMNÁ A ZNEKLIDŇUJÍCÍ OTÁZKA

OBA učedníci z Ranče Kulatý štít se srazili ve vzájemném objetí, smáli se a plácali se po zádech. Poslední z Edgarových spolucestujících je obešel se zamračeným výrazem a zavrčením, aby šli ostatním z cesty.

„Tak rád tě vidím!“ vyhrkl Joss. „Jaká byla cesta?“

„Trochu drncavá, ale stejně pěkná,“ odpověděl Edgar a s námahou se snažil posbírat všechna svá zavazadla.

„Počkej, vezmu ti to,“ zastavil Joss a natáhl se pro největší kufr, který mu Edgar rychle odtáhl z dosahu.

„Ne, to je v pohodě, nechci tě s tím otravovat.“

„Trvám na tom,“ prohlásil Joss.